

m.

Ró-
ka,
ohn
lta,
ner
fol-
lor,
étől
na,
rint
est-
may
és
ohn
riza
part
Kés-
a és

KIS LAP

ban
be-
Pro-

AZ ERDŐ MÉLYÉBEN. (Lásd a 109. lapon.)

A SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés. —

UGYAN Lenke! Ugyan, hogy gondolhatsz már olyat! Itt a fa tetején csak nem lehet hajó! Az amott lent van... ha a hajón akarsz lenni, akkor menj amoda a tengerre.

— Igen, de félek... hátha tigrissel találkozom?

— Ne félj semmit, itt vagyok én. Majd én vigyázok és ha tigris támad meg, lelövöm. Aztán ne feledd, hogy a Robinsonok nem ijednek meg semmitől.

Magas kőfal választotta el egymástól a két kertet. Az egyik kertben, a kerítés mellett, két fiu meg egy leányka bámult a levegőbe és hallgatta a beszélgetést, mely a magasból, a szomszéd kertben álló nagy és lombos gesztenyefa ágai közül hangzott.

Ott a szomszéd kertben, — ott nem látni semmit. Gaz és dudva verte föl; azt sem lehetett látni, volt-e valaha ut valahol. A kerítés közelében óriási vadgesztenye-fa állt, átnyujtva terebélyét a másik kert fölé is, hol a három gyermek oly kíváncsian nézett föl a magasba.

Néztek, hallgatóztak, de jó ideig csak olyanforma nesz hallatszott, mintha mókus vagy madár zörögne ott fent a fa lombja közt. A három kis kíváncsi csodálkozva nézett egymásra.

— Ez furcsa! szólt a legkisebbik, a leányka, suttogva, halkán. Egészen úgy hallatszott, mintha valahol magasban beszéltek volna.

— Természetesen, mert fönt vannak a fán; szólt a nagyobbik fiu.

— De hát honnan kerültek gyermekek a vademberhez?

— Pszt! Csöndesen!

A másik oldalról megint hangosabb zaj hallatszott, a magasban így szólt az előbbi hang:

— Ugyan Lenke, már megint ügyetlen vagy! Hiszen most kiabálnod kell, segítséget kérni, mert a tigris megtámad s én aztán majd lövök. No, szaporán!

Alólról egy másik hang, kétségkívül a Lenkéé, felelt:

— Várj egy kicsit, Berci, mert a hajónk, a nagy kosár, veszedelemben van. Fölfordult és minden eleségünk kiszóródott a földre.

Megint csend következett s a három kis szomszéd feszülten leste, mi lesz már. Egyszerre éles, sivitó hang hallatszott:

— Jaj! Segítség! Tigris! Jaj, mindjárt széttép! Segítség!

A következő pillanatban nagy csattanás hallatszott, aztán diadalmas kiáltás a magasból:

— Meg vagy mentve! Jól céloztam, agyon lőttem!

A három kis hallgatkozó közül a leánykának sehogysem tetszett ez a dolog. Ijedtségében nagyot sikoltva kiáltá:

— Jaj Istenem, hát tigrisek járnak itt? Hallod, Béla?

— Ugyan legyen eszed, Nettike! Hát nem érted, hogy ez csak játék? Robinsont játszanak, felelé Béla.

A sikoltást azonban meghallották a szomszéd kertben is.

Néhány pillanatilag megint teljes csönd volt, aztán halk zörgés hallatszott,

majd
a nag
kapas
elő. A
ritésr
valam
volt a
de kü
csöpp
lábai

volt,
Nem
ságos
játék
fejsze
Bám
Robin
sem
hogy
ismét

földö

fal t
Nagy
csakl
mién
mely
merr
sűrül
bujni
ügy-
nem
Lenk

rak

majd susogás, nevetgélés, egyszerre pedig a nagy gesztenyefa egy vastag ágán végig kapaszkodva: egy fiu és egy leányka tünt elő. A fa ágáról lebecsátkoztak a falke-
ritésre és ott kényelmesen leültek, mint valami pamlagon. A fiu, a ki jóval nagyobb volt a leánykánál, ezt átkarolva tartotta, de különben a kis leány sem látszott egy csöppet sem félni s vígan lógázta le a lábait. A fiu pedig barátságosan köszönt:

— Jó napot, kedves szomszédok!

Hangja kellemes, de erős, határozott volt, és olyan volt a tekintete, alakja is. Nem csoda, ha Robinsont játszik, való-
ságos kis hősnak látszik. A vállán egy kis játékpuska függött, oldalán fából faragott fejsze, valóságos fegyveres kis vitéz volt. Bámulták is azok ott lent, úgy, hogy a kis Robinson meg ezen bámult. Talán soha sem láttak még fiut, a ki fára mászik, hogy annyira csodálkoznak? Még egyszer ismétlé a köszöntést:

— Jó napot, kedves szomszédok!

— Jó napot! viszonzák végre a földön állók.

— Hát ti itt laktok? kérdé a fiu a fal tetején. A tiétek az a nagy ház? Nagyon szép, a kertetek és igen szép, csak hogy én mégis jobb szeretem a miénket. Itt nincsenek utak, virágágyak, melyekre vigyázni kellene; járhatunk a merre tetszik, térdig ér a fű, aztán olyan sürük a bokrok, hogy alig lehet keresztül bujni. Van is benne sok madárfészek, úgy-é Lenke? Ismerünk vagy huszat, de nem bántjuk ám a kicsi madarakat. Ugy-é Lenke?

— Nem bizony! Már az öreg madarak is szinte ismernek, nem is félnek

tőlünk, tudják, hogy szeretjük őket. Oh, a mi kertünk nagyon kedves hely! Ismeritek-é?

A három kis szomszéd ott lent lassacsán fölocsudott meglepetéséből. Rendesen nem igen szoktak megzavarodni, szépen tudtak felelni idegeneknek is. De most ez a találkozás mégis nagyon meglepte őket. Honnan kerültek ezek a gyermekek ide a szomszédba, ebbe az elhagyott kertbe, a honnan eddig soha egy hang sem hallatszott? Ez annak az öreg vadembernek a kertje, a ki soha sem jön ki a szobájából, átengedi a kertet egészen a madaraknak. És még hozzá milyen két gyermek toppant oda a fal tetejébe! Mind a kettő le van sülve a naptól, a hajuk borzas, a ruhájok pedig itt is ott is szakadozott, pedig látszik, hogy mégis valami uri fajta gyerekek. Aztán oly bátran ülnek ott a magasban, mint valami kötélánczosok, pedig az arcuk kellemes, mosolygó, barátságos, épen nem látszanak holmi vad gyermekeknek.

Arra a kérdésre tehát, ismerik-e a szomszéd kertet, a három testvér legnagyobbik öszintén felelé:

— Nem ismerjük, soha sem láttuk.

— No már ez furcsa, felelé a puskás, fejszés Robinson. Hát hogy lehet az, mikor itt vagytok a szomszédban? Én mindjárt az első napon benéztem a ti kertetekbe.

— Persze, ha ott fent mászkáltok a fán, szólott Andor, a kisebbik testvér. De itt a mi kertünkben nincs olyan fa a kerítés mellett.

— Sebaj, azért megláthatjátok, ha akarjátok.

— Oh, köszönjük, de soha se mer-nénk bemenni a vademberhez.

Erre a szóra a vitéz kis Robinson összeránczolta a homlokát.

— Miféle vademberhez? kérdé hevesen. Ki az a vadember? Talán...? Hal-lod, Lenke? A Péter bácsit nevezik vad-embernek.

És a két gyermek ott a magasban összedugta a fejét és gunyosan nevetgél-t. Amazok meg ott lent megzavarodtak.

— Bocsánat, szólalt meg Béla... nem akartunk megsérteni, nem tudtuk, hogy a bácsitok.

— Oh se baj, felelé Berezi a falról. Azért nem haragszunk... persze, hogy nem tudhattátok... de meg igaz is, hogy nem igen szereti maga körül az embereket. No de mi azért még sem nevezhet-jük vadembernek. Hát ti mióta ismeritek?

— Oh, régen... mindig, mióta csak emlékszünk, szólt Nettike. Régebben fél-tem is tőle nagyon.

— Igen, mert ijesztgettek velem, mi-kor kicsinyek voltunk, tevő hozzá Andor.

— Az ugyan fölösleges volt, mert Péter bácsi soha sem bánt senkit! Min-ket soha még csak meg sem pirongat.

Erre Berezi nagyot nevetett.

— Persze hogy nem, mikor soha sem lát. Tehetünk amit akarunk, nem rontja a játékunkat. No, most már elég volt, Lenke; induljunk!

Talpra ugrottak a fal tetején, de Berezi gondosan tartotta a kis Lenkét. Ott lent Nettike mégis féltette:

— Jaj, mindjárt leestek!

— Dehogy esünk! Széles ám ez a fal, kényelmesen lehet rajta sétálni.

— Igen, de most már hogy szálltok le? kérdé Béla.

— Talán röpködni tudnak, jegyzé meg Andor.

— Azt bizony nem tudunk, de nincs is rá szükségünk, felelé Berezi. Itt van a mi várkastélyunk, abba térünk vissza... Igaz, ti nem tudjátok... ez a nagy fa a mi tanyánk, kastélyunk. Mit csodálkoztok. Talán még soha sem másztatok fára? Talán Robinsont sem játszottatok?

— Nem, soha! felelé Béla. Olvas-tuk... de nem jutott eszünkbe eljátszani. Pedig az nagyon mulatságos lehet.

— No ha kedvetek van, hát gyertek! Ti lesztok a vadak és ostromolni fogjátok a mi várunkat, hanem persze Robinson legyőzi a vadakat.

Béla kérdőleg tekintett öcsére. Az indítvány nagyon esábitó volt. De Andor mégis így szólt:

— Én szeretném... de már a vad-ember kapuján nem megyünk be.

— Az nem is szükséges. Mindjárt leadom nektek a létránkat. Jöjj, Lenke! Ti meg várjatok, mindjárt visszatérek.

Berezi és Lenke visszakapaszkodtak a fára s eltűntek. Pár percz múlva azonban Berezi ismét megjelent, a falra lépett, aztán a tulsó oldalon oda támasztott lét-rát izmos kézzel fölhuzva, lebecsátotta Béléékhoz.

Béla és testvérei ezalatt azon tana-kodtak, menjenek-e vagy sem? Hogy a kerti falon át törjenek be a vén vadember tulajdonába, az talán nem egészen helyes; de hát a vadember soha sem jár itt a kertben, nem fogja őket látni, emiatt tehát bátran elfogadhatják a meghívást.

Szüleik, az igaz, nem engedték meg, hogy a szomszédba menjenek, de nem is tiltották, mert soha sem beszéltek róla. Az is igaz, hogy talán megtiltanák, ha tudnák, hogy a keritésen át készülnek látogatóba menni. De hát most nincs idő engedélyt kérni, majd utólag megmondják.

Elég az hozzá, a tanácskozásnak az lett a vége, hogy elfogadják a meghívást.

Béla már meg is indult föl a létrán, mikor Nettike aggódva mondá:

— Hát én? Én magam maradjak itt!

Az ám, ez már baj volt. A két fiu arra nem is gondolt, hogy hugocskájuk nem afféle mókus, a ki kapaszkodni tud. Béla tehát lelépett a létráról, míg Berezi ott fent kissé türelmetlenül várta, hogy már jöjjenek.

— Ezek ugyan gyönyörű vitézek! Ugyancsak gyáva vad emberek lesznek. Ilyenekkel nem is érdemes Robinsonnak viaskodni.

Ezt Berezi csak úgy magában dörmögte, aztán lekiáltott:

— Jöjjetek hát szaporán! Látom, hogy a kis leány nem mer, pedig ugyan

nincs mit félnie, hiszen olyan pompás létra, hogy a királyi palota lépcsője sem különb. Erről nem is lehet leesni.

Az már bizonyos, hogy a létra egészen jóra való létra volt, melyen Berezi szinte futva ment föl és le. De Nettike még soha sem próbált ilyet és a biztatás sem igen használt.

— Megálljatok no, majd én lemegyek és fölsegítem. Ti fiuk jöjjetek föl először, aztán itt a fán kapaszkodjatok tovább.

AZ ÖSSZEKÖTÖTT TESTVÉREK.

— Tréfás rajz. —

Találjátok ki, melyiknek melyik a lába?

Béla és Andor engedelmeskedtek s Berezi aztán szerencsésen fölsegítette Nettikét is a magasba. A fal tetejéről minden veszedelem nélkül át lehetett sétálni a vastag gesztenyefára. Ott pedig mindenféle kényelem volt. Két vastag ág közt széles deszka volt elhelyezve, úgy hogy pompásan lehetett akár feküdni is a

magasban; egyik ágról görcsökkel tele bogozott kötél csüggött le a földig s a vendégek mindjárt megtudták, mire való ez, mert a kis Lenke épen kezébe fogta és egy pillanat alatt lebocsátkozott a földre.

— Így sokkal hamarabb lejutunk, mondá.

— Oh, én soha sem mernék lebecsát-
kozni.

— Dehogy nem, majd megtanulod,
biztatá Bercezi. De most csak menj le
szépen a fán... az ágai olyan sűrűn nyul-
nak ki jobbra-balra, hogy egészen kényel-
mesen lejuthatni, mint valami lépcsőn, A
legalsó ág alá pedig nagy rakás szalmát,
füvet hordtunk, s így könnyű fel észlejutni.

(Folytatása következik.)

KARIKÁZÁS.

(Képpel a 104. lapon)

MAMA, mama tudod-é,
Mít ígértél tegnap?
A ki nem sir reggelig,
Az nagy jutalmat kap.«

...Ha ígértem, megadom,
Hát mi kéne nektek?...
»Legyen az a jutalom:
Karikázzunk egyet.«

...Jól van! Én hát felülök
A vasparipára
S kössön kiki karikát
A maga talpára.

Igy ni! Most már induljunk.
Ucczu! Nosza rajta!
Legjobb az a paripa,
A mely magát hajtja.

Gyi te czirnos, Fekete!
Gyi te Hófehérke!
Csak majd meg ne bánja az,
A ki épen kérte!

A BÉNI TRÉFÁJA.

— Beszélyke. —

OTT ültek egymás mellett az ablak-
nál a karos székben, a nagyapa
karos székében. Ez csak egy sze-
mélyre készült ugyan, de ők elfértek
benn, mind a ketten, még pedig nagyon
kényelmesen. Épen ezért szerettek is ott
ülni és olvasgatni, nézegetni a szép képes
könyvet, mert Aranka, a ki hét éves
volt, már jól tudott olvasni, Eduska pedig,
a ki maholnap már hat éves lesz, szintén
ismerte a bötyököt, sőt már-már olvas-
gatott is.

A ki ott látta őket ülni, bizonyosan
azt hitte, hogy testvérek; pedig nem voltak
még csak rokonok sem, csupán jó szom-
szédok. A szüleik háza egymás mellett
állt, a kertjeiket csak alacsony kerítés
választotta és mert a szülők jó barátság-
ban éltek, hát illet, hogy jó barátok
legyenek a fiatalok is.

Eduska nem is emlékezett, hogy lett,
vagy lehetett is volna kedvesebb játszó-
társa, mint Aranka. Persze, mert a mióta
csak emlékezett, mindig látta. Aranka
teljes másfélesztendővel volt öregebb és
már pompásan tudott járni, mikor Edus-
kát még ölben hordozták. Aranka már
ekkor is szerette a kis szomszédot és
Eduska, a mint nagyobbacska lett, szintén
mindinkább megszerette a kedves leány-
kát, kivált mert neki, Eduskának, nem
volt testvére. Mindig együtt szaladgáltak,
játszottak; ha pedig ebbe bele untak, a
szobában beültek az Aranka apjának nagy
karos székébe és ott olvasgatták, nézeget-
ték a szép képeket.

Arankának volt testvére, a Béni, de ennek nem igen vették hasznát. Az igazat megvallva, Aranka majdnem jobban szerette Eduskát, mint saját édes testvérét, amin nem is csodálkozom, mert Béni már nagy fiu volt, tizenkét éves, iskolába járt és mindig azt mondogatta, hogy ki nem állhatja azokat az ostoba kis gyerekeket. A mikor csak tehetette, boszantgatta őket, gonosz csinyeket követett el velök és nagy gyönyörüsége telt benne, hogy ő annyival erősebb és hatalmasabb, a két kicsike együtt sem bír vele. Már így aztán hogy szerette volna kis hugocskája?

Most is, amint Aranka ott ült a székben Eduskával, hát egyszerre csak mi történt? Ott termett előttök Béni és azt kívánta, hogy menjenek el onnan, mert ő akar oda ülni.

— Nem megyünk, felelé Aranka. Mamácska mondta, hogy itt ülhetünk és olvasgathatunk.

— Igen, és most épen szép mesét is olvasunk, mondá Eduska.

— Eh, azok az ostoba mesék! kiáltá Béni durván. Csak azért sem fogjátok tovább olvasni.

És hirtelen kikapta kezökből a könyvet, aztán kiszaladt.

Aranka és Eduska ugyancsak megijedtek; hamarjában alig tudták, mi történt. De Eduska elszánt kis vitéz volt.

— Oh, az a könyv a mienk, azt vissza kell adnia!

— Igen bizony, siessünk utána.

Leugrottak a székről és kiszaladtak. Látták, hogy Béni egyenesen a kert felé fut. Utána iramodtak.

Iramodtak, de ők a kurta lábaes-káikkal ugyan nem is gondolhattak rá, hogy a nagy Bényt utolérjék. Csak messziről látták, a mint Béni egy nagy fára fölkapaszzkodott. Mire ők is oda értek. Béni épen lemászott már a fáról és nagyot kaczagva mondá:

— Most már tessék odaülni a képeskönyvvel az ablakba! Majd meglátom, fogtok-e máskor is daczolni velem.

Ezzel gyorsan elment, a két kicsike pedig hamarjában nem is értette, mit mondott az a durva Béni és mért volt fent a fán. Egy ideig csak bámultak egymásra, azután pedig föl a fára. Egyszerre Aranka nagy ijedtséggel kiáltá:

— Nézd csak Eduska... ott... ott fent magasán... az a gonosz Béni oda tette föl a könyvet!

Az ám, ott volt a könyv, a fának majdnem a legtetejében, két ág közé beszoritva, hogy még a szél se rázhatta le egykönnyen.

A két kicsike busan nézte, nézegette és olyan nagyokat sóhajtott, hogy az a fa bizony megszánhatta volna őket. De nem szánta meg, a könyv nem esett le, onnan integetett a magasból szép piros táblájával. Már pedig az lehetetlen, hogy az ő kedves tündérekéik, madárkáik, melyek oly gyönyörűen vannak oda festve, a fa tetején maradjanak. Eduska ki is mondta a nagy szót, hogyan mentsék meg:

— Hátha fölmásznánk utána?

— Igen, de föl tudunk-e oda jutni? aggódék a már nagyobbacska leányka. Én még soha sem másztam fára.

— Én sem, de egyszer csak meg kell próbálni.

— Nem bánom, menjünk föl.

A fának eléggé sűrű ágai voltak, csak a földről a legalsóig volt nehéz feljutni, mert ez magasán volt. De ezen hamar segítettek: odahúztak egy kerti széket. Erről már elérték jól az alsó ágot.

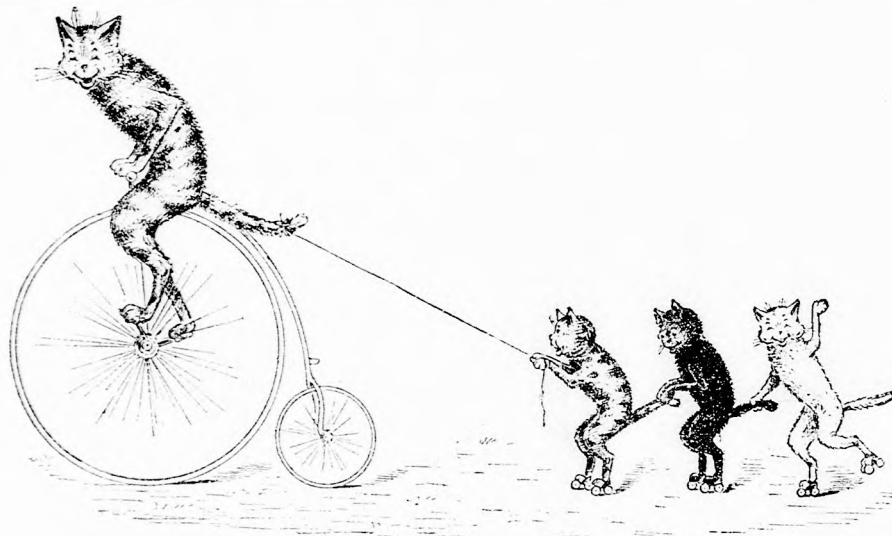
Eduska ment elül és mikor az első ágra szerencsésen fölkapaszkodott, diadalmasan tekintett le Arankára. Még tetszett is neki a dolog: nagyszerű az, fölmászni a

fára! Aranka pedig látva, hogy kis pajtása mily kellemes mulatságnak találja ezt, maga is kedvet kapott rá.

— Oh, ha te föl tudsz mászni, én is föl tudok.

— Hát jöjj te is... ketten majd könnyebben lehozzuk.

Hogy ezt mikép gondolta Eduska, azt nem tudhatni egész bizonyosan, de Aranka elhitte és utána indult. És ő

KARIKÁZÁS. (Lásd a 102. lapon.)

még könnyebben kapaszkodott, mert az ő keze-lába hosszabb volt; sőt még segítette is Eduskát, hogy kevesebb bajjal jusson mindig följebb és följebb.

A fának körülbelül feléig ilyen módon szerencsésen eljutottak, mert odáig sűrűn voltak az ágak. Hanem onnan tovább kezdett a dolog nagyon nehéz lenni. A legközelebbi ág olyan messze volt, hogy Eduska elérte ugyan a kezeivel, de már fölhágni nem birt odáig.

— Ha egy kicsit segítenél, talán sikerülne, szólt le Arankának.

— Persze, hogy segítlek. Csak fogózáld meg jól, én majd tollak alulról, mindjárt fönt leszel.

Csakugyan föl is jutott és utána följutott Aranka a maga erejéből.

— Lám, én jobban tudok fára mászni, szólt diadalmasan.

Eduska ezt nem tagadta egy szóval sem, mert úgy találta rendjén, hogy Aranka

mindent jobban tudjon. De meg nem is értek rá vitatkozni, mert a legközelebbi ág megint igen magasan volt : olyan magasan, hogy ezt már Eduska el sem érte.

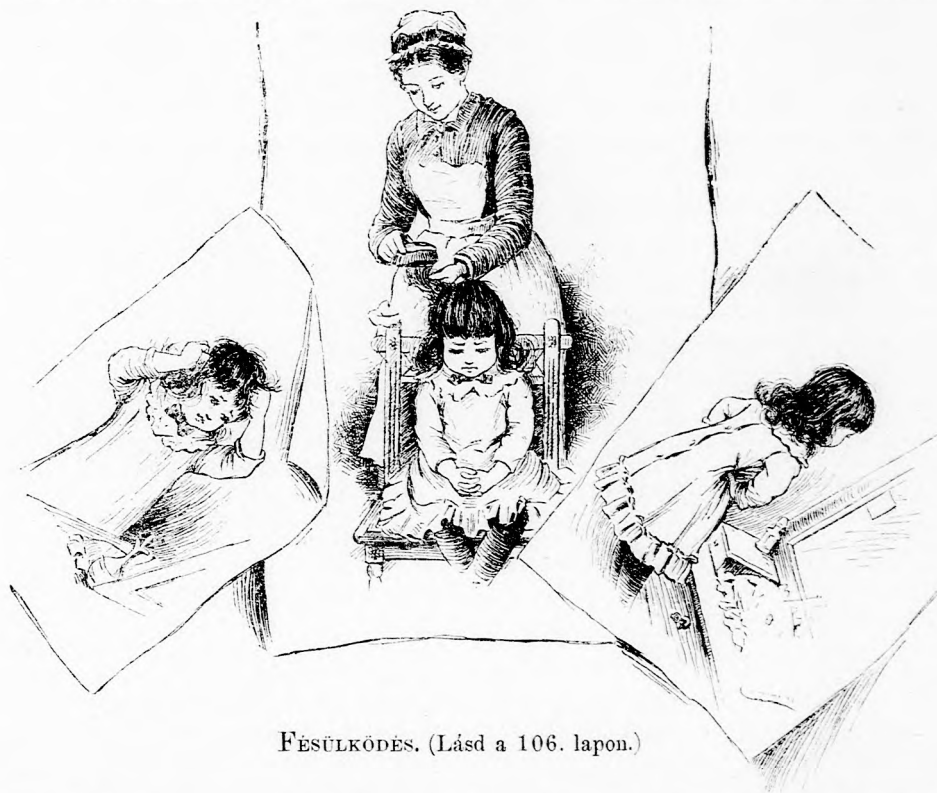
— Oh, nem tudok följebb menni! sóhajta.

Aranka fürkészve nézegetett föl.

— Hm! Azt én sem érem el.

— Pedig ha oda feljutnánk, onnan már elérnök a könyvet.

Igen, onnan már el lehetett volna érni. De annál nagyobb volt a szomorúságuk, hogy ilyen közel voltak, mégsem juthattak drága kincsökhöz. Csak nézték

FÉSÜLKÖDÉS. (Lásd a 106. lapon.)

nézték sokáig, de ez nem hozta közelebb a könyvet. Maguk sem tudták volna megmondani, mennyi ideig nézték, mignem a kis Eduska megszólalt :

— Már nagyon elszibbadt a kezem, nem bírok tovább fogózni. Menjünk le.

— Jobb is lesz, felelé Aranka. Majd felküldjük a kertészlegényt.

Ez pompás gondolat volt, kár hogy hamarabb nem jutott eszökbe. De hát olyan kis gyermekeknél ezt nem lehet rossz néven venni.

Siettek is lefelé, — — azaz csak siettek volna ; de amint indulni akartak, akkor vették észre, hogy ez sokkal nehezebb, mint fölfelé kapaszkodni. A mint

lefelé néztek, szédülés fogta el a fejöket, s Eduska ijedten hunyta be a szemeit.

— Jaj mindjárt leesem! Jaj, fogj meg!

A kis leánynak elég dolga volt magával, mert ő is csak épen úgy szédült. Ő is behunyta a szemeit és biztatta kedves játszótársát.

— Csak fogózzál jól... el ne ereszd az ágat... ha leesünk, meghalunk.

A kis Eduska még jóformán nem is tudta, mi az, ha meghal. Gondolta, hogy valami borzasztó... de hát ott a fán függni is nagyon borzasztó, de meg mind hiába, már nem is bírja tartani magát... zsidbadt kezeeskéi lesiklottak a fa ágáról s a kis fiu kétségbeesett sikoltással lezuhant a magasból. Estében pedig leütötte a leánykát is... eszméletlenül terültek el a fa alatt... épen mikor oda értek szüleik, kik már rég keresték s kiket Béni vezetett oda, mert eszébe jutott, hogy ott hagyta őket.

Volt nagy ijedelem és szomorúság a két szomszédházban, nagyobb is, mint a milyenre szerencsére okuk volt. Mert a két gyermek, a mint a magasból leesett, meg-megakadt a sűrű ágakon s ezek összekarcolták, vérezték ugyan, de egyttal fel is tartották a nagy esésben, úgy hogy nem történt valami halálos bajuk. Eduskának csak a lába, Arankának meg a karja ficzamadott ki. Ez is persze elég nagy baj volt. és beletelt vagy két hét, míg a szegény két kicsike megint a régi jókedvvel szaladgált és játszogathatott.

Ezalatt a két hét alatt senkinek sem volt olyan rossz dolga, mint Béninek. Persze kiderült, mikép történt a baj, hogy

Béni volt az okozója. Nemcsak büntetést kapott, hanem látnia is kellett a szegény két kis gyermek szenvedését s a jó szülők szomorkodását.

Meg is bánta nagyon gonosz tréfáját és eltökélte, hogy ezentul nem fog hatalmaskodni a gyöngébbekkel, hanem inkább kedvezni fog nekik, mert úgy illik, hogy a nagyobbik, erősebbik legyen mindenben a kicsinyek támogatója.

Nem is volt többé semmi baj s rövid idő mulva Eduska és Aranka nemcsak egymást szerették, hanem a megjavult Bényt is.

FÉSÜLKÖDÉS.

(Képpel a 105. lapon.)

HA AZ ágyból kikelek,
Jaj de borzas lehetek!
Mama nevet és az apa
Igy szól: »Jaj te Boglyas Kata!
Hát én erről tehetek?

Én nem, de tesz Lizike,
Mert ott terem izibe,
Fésű, kefe a kezében,
Rendbe szedi hajam szépen,
Aztán kérdi: tetszik-e?

Nekem nagyon tetszik ám
S tükröm is szól: Katiczám!
Apa, mama jót nevetnek,
S szólnak, a míg ölelgetnek:
»Jaj de sima kis leány!«

HOGYAN KELL MADARAT FOGNI?

— Tréia. —

MAGYAR AKAROM nektek itten elmesélni, hogy szokott Vad Laczi vagy Rontó Pali madarat fogni. Csak Pista bátyánkról akarok elmondani egy vig történetkét.

A multkor is, hogy nála voltunk, sok bohókás dolgot követett el velünk.

Többek között ebéd alatt szóba került: hogy lehet madarat fogni sóval?

— A farkára sót kell hinteni! mondá a kis Lajos.

— Igen ám, felelt Vilma, csak lehetne!

— Nincs ennél könnyebb, vágott közbe Pista bácsi.

Erre már mi nagyobbak is figyelmesek lettünk.

— Ha nem hiszitek el, mondá Pista bácsi, ebéd után megmutatom nektek.

Erre már szüleink és a jelenlevők is mind nevetni kezdtek. Madarat sóval fogni, — hisz ez csak mese!

Nehezen vártuk az ebéd befejeztét. Siettünk mind ki a kertbe. Lajos, aki legtamásabb volt köztünk, semmiképp sem akarta elhinni a csodát, melyet Pista bácsi véghez vinni ígért. Beléje kapaszkodott a jó öregbe s huzta ki a kertbe. Vilma felkapott egy sótartót az asztalról, hogy semmi se hiányozzék, s tőlünk meg a többiektől követve, Pista bácsi után sietett, a ki Lajossal már előljárt.

Sokáig kerestünk a kertben egy madarat, mert mind vagy magas fákon ültek, vagy pedig lépteink zajára tova repültek.

Végre a réten egy holló egyedül sétálgatott fel és alá. Szép fekete kabátján a nap visszatükröződött. Pista bácsi feléje ment. Néhány lépésnyire a hollótól megállott. Elvette Vilmától a sótartót és őt, valamint Lajost, csendre intette. Lajos szinte visszafojtotta lélekzetét, oly figyelmesen nézte Pista bácsi mozdulatait, aki óvatosan közelített a hollóhoz, eleinte nagyobb, majd mind kisebb kört irván le.

Végre egészen a fekete madár közelébe ért. A holló kissé csapkodott szárnyaival, el-elrebbent, de csakhamar ismét leszállott.

Pista bácsi követte.

Mi már alig fojthattuk vissza a nevelést; de óvakodtunk, mert már egyszer megjártuk Pista bácsival: egy alkalommal t. i. midőn egy nem sikerült kísérletén neveltünk, nekünk rótta fel, hogy esütörtököt mondott. Most telhetőleg komolyak maradtunk s ugyancsak figyeltünk.

Pista bácsi ezalatt megint a holló közelébe lopózkodott. Végre egy lépésre lehetett tőle. Ujjai közé egy kis sót vett, lassan lehajlott — a holló farkára hintette és — a hollót megfogta.

Nagyot bámultunk. Aztán zajos kifejezést adtunk méltó csodálkozásunknak. Lajos ott állt nyitott szemmel, szájjal. De nem csak ő, nem csak mi — szüleink és a jelenlevők is megütődve nézték. Hát mégis igaz volt ez a régi tanács? Nem dévajkodó, népies tréfa beszéd az?

Pista bácsi ezalatt a fogoly hollóval felénk jött. Mind körülvettük, ostromoltuk kérdéseinkkel, és végre mosolyogva felel:

— Így kell madarat fogni gyerekek — föltéve, hogy *betanított legyen!*

Perényi Dezső.

A MAKKSZEM.

— Kicsi mese. —

NAGYOT koppanva esett le egy pár makkszem a magasból. Épen egy kemény kőre esett, mely ott kiállt a földből.

— Jaj, de kemény vagy! Majd porrá zuzódtam! sohajtá a makkszem.

— Meghiszem azt, felelé büszkén a kő. Mért vagy olyan oktalan, hogy belém kötsz? Nem tudod, hogy én hatalmas nagy kő vagyok, te pedig csak hitvány kis makkszem.

A makkszem erre nem is igen mert felelni, mert biz' ő ugyancsak csöpp jószág volt a nagy kő mellett. De már azt még sem szerette, hogy olyan megvetőleg bánjanak vele.

— Nem tagadom, hogy te nagyobb és hatalmasabb vagy, de belőlem is lehet még valami, ha szorgalmasan iparkodom. Hallottam én azt ott fönt, mikor még a fán függtem... az öreg törzs beszélte.

— Ugyan szépen elbolondított! Csak próbáld meg, fujd föl magadat, a hogy tetszik, lehetsz-e nagyobb és hatalmasabb, mint én.

— Majd megpróbálom. Tudom, mi a kötelességem.

Nem messze volt egy kis repedés a földben, oda a kis makkszem, mikor éppen nagy szél segítette, begurult. Esővíz hordott rá földet, a lehulló falevelek is betakarták s télen át a kis makkszem kényelmesen pihent. Tavaszkor azonban megmozdult, gyökeret vert, kihajtott és egy szép napon kibujt a földből, piczike fácska alakjában. A büszke nagy kő még most is ott volt.

— Jó napot, kő szomszéd! Rám ismeresz-e? Én vagyok az a kis makkszem, akit annyira megvetettél.

— No bizony! Hát most talán nagyobb vagy? Nem is állok veled szóba.

A kis csemete egy kicsit boszankodott, de aztán fölvidult:

— Sebaj! Én azért mégis iparkodni fogok, Minden nap nővök egy kicsit.

És nőtt, lassan, de folyvást nőtt s már a második évben nagyobb volt a kőnél. Aztán mult sok év és a kis csemetéből óriási fa lett, melyet mindenki megbámult. A kő pedig, mely olyan nagynak képzelte magát, mindig egyforma maradt, csak hogy a hatalmas fáról lehulló levelek lassan-lassan egészen eltemették. Utoljára már semmi sem látszott belőle, földréteg képződött fölette. S a föld alatt busan sohajtá:

— Kicsiből lehet nagy, ha iparkodik és fejlődni tud, de semmivé lesz az elbizakodott, kiben csög lakik, de nincs tehetség, hogy előre haladjon.

A KANÁRI TEMETÉSE.

MINDEN temetés szomorú, de olyan szomorú temetés még nem volt Piroskáéknál, mint a szegény kis dalos kanárié.

Persze, mikor a kimulása is olyan szomorú volt. Oh, az a gonosz czicza... Igen, az az oka... Ambár a czicza, ha közbe tudott volna szólani, talán azt mondja:

— Én nem vagyok oka semminek, ti magatok vagytok okai mindennek, mert előre tudhattátok volna. Ha nem vagytok bünösök, mit titkolóztok?

Az már bizonyos, hogy a ki titkolózik, az aligha rossz fát nem tett a tűzre. Piroška pedig és Ninka meg Jenő nagyon titkolóztak egész este és szinte kékültek-zöldültek, mikor a mama véletlenül a kanári kalitkája felé ment. De a mama nem gyanított semmit, a kalitka kendővel volt letakarva, hogy a lámpás fénye ne zavarja a dalos kis madárka szendergését. Bizonyosan alszik.

Alszik ám, de nem is ébred föl soha többé. Délután a mama nem volt otthon

s a g
kieresz
Olyan
bában
valam
De mi
dését,
nem te
az egy
tenked
kapta
zajra f
a kedv
nyos c

M
észre r
lották
annyi
kát elő

Nem f
a hibá
kalitka
macsk
föl...

A

a rava

elteme

gyünk

De czi
gás el

delmes

U

volt a

dett. M

és a ho

indult

aztán

temess

kis Ti

kövön.

s a gyermekek azzal mulattak, hogy kieresztették kalitkájából a madarat. Olyan kedves, mikor szerte röpked a szobában! Ebben még nem is lett volna valami nagy hiba, ha aztán vigyáznak. De mikor megelégték a madár röpködését, más játékhoz kezdtek, a kanárit nem tették vissza a kalitkába s a madárka az egyik lány karján pihet, mikor oda settenkedett a cicza, hirtelen ugrással megkapta és megfojtotta. A gyermekek a zajra figyelmesek lettek, de már későn, — a kedves madárkának vége volt, az ármányos cicza pedig elbujt az ágy alá.

Mit fog a mama mondani! Csak észre ne venné mindjárt! Pedig éppen hallották a hangját, haza jött. Csak éppen annyi idejük maradt, hogy a holt madárkát eldughatták és a kalitkát letakarták.

— Majd eltemetjük, mondá Jenő. Nem fogja senki tudni, hogy mi vagyunk a hibásak. reggelre titkon kinyitjuk a kalitka ajtaját és a szobába eresztjük a macskát. Majd elhiszik, hogy az falta föl... igaz is, hogy megölte.

A két leánya ijedtében beleegyezett a ravaszkodásba.

— Csakhogy megláthatnak, mikor eltemetjük.

— Nem fognak meglátni. Éjjel meggyünk ki, mikor már mindenki alszik. De cipőt nem szabad huzni, mert a kopogás elárulna.

— Igen ám, de nagyon hideg van!

— Oh, az a pár perc! Csak engedelmeskedjete.

Ugy is tettek. Mikor már mély csönd volt a házban, a három gyermek fölkerelkedett. Magukra öltöttek holmi köpönyeget és a holt madárkát katulyába fektetve, megindultak. A gyertyát letették a lépcsőre, aztán lent egy kicsit tanakodtak, hová temessék a kanárit?

— Csakhamar döntsük el, szólta a kis Tinka. Nagyon fázik a lábam a hideg kövön.

Jenő éppen azt akarta mondani, hogy a kerti ajtón osonjanak ki, midőn fent ajtónyílás hallatszott s a következő perczben — az apa termett előttök. Még nem aludt, látta az ablakon át a gyertyafényt és kisetett, hogy megtudja, mi történik odakint.

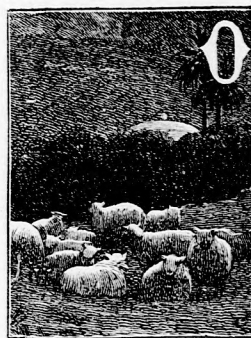
Megtudta persze mihamar az egészet, kivallatta teljesen a kis temetkezőket és nagyon haragosnak látszott.

— Tehát nemcsak gondatlanok voltatok s halálát okoztátok a mama kedves madárkájának, hanem meg is akartátok csinálni szüleiteket! És még ez sem elég, hanem oktalanul meztláb indultatok a fagyba, hogy betegek legyetek s nagy baj következék. Térjete vissza szaporán! Majd holnap beszélünk a többről.

Beszéltek is, csakhogy ez csöppet sem volt vig dolog, mert szigorú büntetés lett a vége. A madárkát aztán nappal eltemették és igazán sirtak fölötte, de csak félig a madárkán, inkább pedig a saját hibájukon. Meg is fogadták, hogy ezentúl gondosabbak lesznek, és ha már mégis hibáznak, legalább titkolózni nem fognak.

AZ ERDŐ MÉLYÉBEN.

(Képpel a czimlapon.)

O LYAN szép az erdő, mező nyáron, mikor zöld lomb és fű borítja; de bizonyosan még szebb télen, a gyönyörű hótakaró alatt. Málka legalább úgy gondolta. Miért is ne menne egyszer oda sétálni?

Legalább nem kell meghallgatni az öreg tisztelendő ur unalmas beszédét. Mert délután bizonyosan megint eljön látoga-

tóba és megint beszél valami unalmas példázatot.

— Tegnap is milyen nevetséges volt az a báránymese... hogy a kis bárány nem hallgatott a jó tanácsra, hanem elkalandozott a nyájtól és meredek sziklafalra jutott, a honnan nem tudott visszaterni és odaveszett volna, ha a jó pásztor nem gondol rá és nagy bajjal meg nem menti... No persze... mintha a kis bárányok efféle tennének...! Hanem tudom én, miért mondta... csak engem akart ijeszteni, hogy mindig szépen csak azt tegyem, amit mondanak... Mintha én is afféle ostoba kis bárány volnék. Azért is megmutatom, hogy ma kisétálok a bábummal az erdőbe és nem lesz semmi bajom.

Ki is sétált és nagy mulatsága telt benne, mikor a bábu kis kocsijának a kerekei mély nyomokat hagytak a hóban. Csöndes, borus idő volt, nem is nagyon hideg. Az erdő pedig olyan szép, olyan érdekes volt így fehérén, mikor zöld lomb helyett csillogó hó fődte az ágakat. Néhanéha megbotlott ugyan, mert a hó elborította a földet is, ut sehol sem látszott és Málíka már nem igen tudta, hol jár.

— Sebaj, a kis kocsinyomon szépen visszajutok arra, a merre jöttem.

Ennek az ügyes gondolatnak nagyon megörült, csakhogy épen ekkor havazni kezdett.

— Ez sem baj, van esernyőm. Megyek haza.

Kifeszítette az esernyőt, bár így kissé bajos volt a kocsikát tolni. De néhány perczel később nemcsak bajos volt, hanem már nem is lehetett. A havazásból nagy hóförgeteg támadt s Málíka, hogy az ernyőt két kézzel tarthassa, ott hagyta a kis kocsit.

— Már hiába... majd holnap elküldök valakit érte... nem viszi el innen senki... Sietnem kell haza.

Igen, ha a hóiharban sietni lehetett volna. Beleütközött fába, bokorba s egyre nagyobb ijedéssel szaladt, maga sem

tudta merre. Egy nagy szélroham kicsavarta kezeiből az ernyőt és fölvitte egy magas bokorra, hol egy hegyes ágon megakadt. Most már szemébe, arczába csapkodott Málíkanak a fagyos hó, már alig látott, a hideg szél átjárta egész testét s végre kimerülten rogyott egy fa tövéhez.

— Végem van... itt megfagyok... nyomorultam, el kell vesznem! zokogta keservesen. És halálos félelmében is észébe ötlött, hogy ő most mintha az a mesebeli bárány volna... igen, de annak nem történt baja, míg ő most itt megdermed... már mozdulni sem tud. Ugy érezte, mintha zsihasztó álom lepné meg... Aztán álmában-e vagy valósággal, azt nem tudta, de mintha beszédet hallott volna... fölemelték, vitték és mikor fölébredt, — otthon feküdt az ágyában, mellette pedig aggódó szülei.

— Boldogtalan gyermek! Mi jutott eszedbe, hogy az erdőbe kalandoztál? Jó hogy egy kis nyomot találtunk és utánad mehettünk, mert különben ott veszhettél volna.

— Ah bocsássatok meg... eltévedt bárány voltam... mert nevettem a bölc kis mesét és okosabbnak véltem magamat, hogysem bölc példázatot meghallgassak.

Elmondta, mit gondolt és tett s megígérte, hogy bocsánatot kér a jó öreg tiszteendő urtól is, kit gondolatban megbántott. Jó szerencse, hogy beteg nem lett, de a kedves bábuja a kocsikával együtt oda veszett, mert a hóförgeteg elsöpörte valamely szakadékba és többé nem is került elő.

A KIS DOBOS.

ÖRÜLBELÜL husz éve — kezdé Zsiga bácsi a mesélést — hogy mint fiatal orvos Nemeskeő városában laktam. Ugyan e városban egy öreg tudós is lakott, kit mi mindnyájan különböznék ismertünk, de jó sziveért szerettünk.

Ennek a tudósnak volt egy tizenkét éves fiacskája, kit eszessége kedvessé tett előttem. Károly — ez volt az én kis kedvenczemnek a neve — éveire valóban tanult volt. Számos latin verset tudott betéve, s ami több, maga is több sikerült költeményt szerzett.

Egy szép nyári nap volt, midőn tanárunkat fölkerestem lakásán. Nagy ünnepet ülték: Károlykának tizenkettedik születés-napja volt.

Szabadkozásom daczára a tanár ur a szobába vont, hol már össze voltak gyűlve a vendégek. Károly örömtől s váromozástól kipirult arcczal várta az ebéd idejét, mivel ekkor kapja a neki szánt ajándékokat is. Végre feltárultak az ebédlő ajtai s Károly örömmel futott be. Egy nagy asztalon voltak elhelyezve az ajándékok: verses- és mesés-könyvek, elbeszélések, s számos egyéb ajándék. Károly már épen meg akarta szüleinek köszönni a kedves megemlékezést, midőn egyszerre nagy fényes dob vonta magára figyelmét. A székre volt helyezve és Károly figyelmét majdnem kikerülte. Meglepetve forgatta kezeiben s csodálkozva nézte.

Végre nagybátyja szólítja meg:

— Károly, verj el nekünk e dobon egy indulót.

Károly nem felelt, csak nézte tovább a játékszert.

— Pergamen a költőnek, mondá valaki a társaságban.

— Nem; ez a dob azt jelenti, hogy Károly nagy zajt fog még a világban csinálni.

Igy folyt az ingerkedés tovább. Károly azonban egyszerre elhalaványo-

dott. Fehér lett mint a fal, ajkába harapott s görcsös zokogás között futott ki a szobából.

Nem tartottuk fel. Meglepetve néztünk össze mindnyájan. Az incselkedők elhallgattak. Mindenki az ajándékozót tudakolta. Ez azonban, tán mivel látta, mit okozott, mélyen hallgatott. A legfurcsább azonban a dologban az volt, hogy a cselédek se látták előbb a dobot a széken s csak akkor vették észre, midőn Károly elövette. Elég az hozzá: Károly nem jött elé a szobájából s mi nemsokára ebéd után távoztunk; magam másnap elutaztam a városból, mivel a háboru kitörvén, a hadseregnek ajánlottam föl segítségemet.

A háboru borzasztó erővel tört ki, ezren és ezren hultak el s még többen sebesültek meg.

Az én csapatom Nemeskeő városától néhány mértföldnyire táborozott. Mivel ránk még nem volt szükség, egy szép nap engedélyt kértem a parancsnoktól a városba mehetni. Körülbelül két hónapja nem voltam a városban. Mivel több napig akartam ott maradni, a vendéglőbe szállottam. Az öreg vendéglős nagy örömmel fogadott. Vacsora alatt sokat mesélgetett. Véletlenül a tudósra került a szó. Mátyás gazda szomorúan nézett rám s mondá:

— Annak, uram, sok bújája van. A fia, kit nyilván ön is ismert, s kit mi itt a városban a bölc Károlykának nevezünk, megőrült s a folyóba ugrott.

Megütődve kérdeztem ki a korcsmárost a közelebbi körülmények felől. Megtudtam, hogy nem sokára elutazásom után, Károlyka nagyon beteg lett; min-

dig egy dob pergését vélte hallani, s egyszer ápolói éberségét kijátszva, megszökött s a folyóba ugrott.

— Hát a holttestével mi történt? kérdezém Mátyás urat.

— Azt, azt nem találták meg; felelé a vendéglős.

Nem sokára a mi csapatunk is, az ellenség is tűzbe került. Borzasztó egy nap volt az, midőn az emlékezetes nagy-sarlói csatát nyerték meg a mieink. Hány jó barátom maradt halva a csatatéren, hány szegény katona lehelé ki ott életét! Tíz kezemnek kellett volna lenni, hogy a rám nehezedő munka negyedrészt el tudjam végezni. Épen egy öreg katonához léptem.

Fején volt megsebesülve. Kezét felém terjeszté s kérve-kért, hagyjam őt úgy, a hogy van. Tőle nem messze egy kis dobos feküdt, egy még gyerek-katona, ki egyedül volt ma ébren, midőn az ellenség támadott. Ő mentette meg az ezred becsületét. Eleinte nem akartam hallgatni az öreg katona szavaira, mivel számos eset fordult elő, hogy a sebesült hős még az orvos segélyét is megtagadta magától, hogy sebesült bajtársának segíthessen. Midőn azonban meggyőződtem, hogy sebe nem veszélyes, a kis doboshoz siettem.

Főlöszleges volt a kereszt, melyet egyik kartársam a deszkára rajzolt: mindjárt észre vettem, hogy itt késő a segítség. Mellén volt keresztül löve a kis dobos. De midőn felnyitá szemeit — egek! — nem! — ez nem volt csalódás — Károly feküdt előttem. Ő is felismert, gyöngén mosolygott felém s beszélni igyekezett.

Én ráhajoltam, fületem szájához közel hozva. Alig érthető hangon mondá:

— Orvos ur, érzem, hogy meghalok. Menjen el szüleimhez, kérje meg őket, hogy ne haragudjanak reám, de azon nap óta nem volt nyugtom. Éjjel-nappal e dob pergését hallottam s egy belső hang mindig nyugtalanított. Midőn pedig megtudtam, hogy kitört a háboru, nem volt maradásom, mindig erősebben szólt a dob s hívott... hívott, hogy kövessem...

Zsiga bácsi néhány könnyet törölt ki szemeiből s folytató:

— Károly e szavak után fáradtan hajtá hátra fejét s nem sokára meghalt.

— Ennyi az egész, mondá Zsiga bácsi. Ne kérdezzetek többet, jertek vacsorálni.

Németből fordította:

P. D.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

„Páris.“

Helyesen fejtették meg: Scholtz Klára, Rosenfeld Jenő, Dollinger Alice és Béla, Politzer Margit, Csillag Hajnalka, Goldschmid Malvin, Neuhaus Lajos (bár eltérő, de helyes a te megfejtésed is. F. b.), Pölt Mariska, Erényi Ilona (szívesen üdvözöllek kis hiveim sorában. F. b.), Sonnenschein Fanni, Steiner Boriska, Gerlóczy Gizi, Weisz Lujza és Jenő, Redlich Ella (a te megfejtésed is megállhat. F. b.), Gyurkovics Emma, Herz Irma és Andor. Weisz Béla és Kornél, Keczer Stefánie, Guber Kamilla, Mód Janka (szintén jó megfejtés F. b.), Pick Lanka és Lajos, Geiger Jenő, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Adler Irénke (a te megfejtésed is megállhat. F. b.), Ambrozy Berta, Schlesinger Ida,

*

A »Kis Lap« XXXII. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Flamm Oszkár, Spitzer Ernő, Farkas Hermina, Etel és Giza, Wassermann Gizella, Mariska és Ilona, Mayer Olga, Szabady Emilia és Sárika, Neuhaus Lajos, Beck Blanka, Praznovszky Ernő, Gerlóczy Gizi, Müller Gyula, Ambrózy Berta.